

နှစ်ကျသိုင်း

နှဦးရောက်ပြီသူငယ်ချင်း

သရုပ်ဖော်ပန်းချီမောင်မောင်သိုက်

နွေဦးရောက်ပြီသူငယ်ချင်း

၁

‘မိမ့် မိပျိုမလား ထူးရာ’

မဝေက စိတ်စောနေဟန်ဖြင့် နာရီတကြည့်ကြည့် လုပ်ရင်းမေးသည်။

ထူးက ခပ်ပေါ့ပေါ့ရယ်၍

‘မိပါတယ်ဟာ... ခြောက်နာရီမှ ထွက်မှာပါ’

ဖြေရင်းနှင့် နာရီကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်သည်။ ငါးနာရီလေးဆယ့်ငါးမိနစ်၊

ပြောမယ့်သာ ပြောလိုက်ရသည်။ အချိန်က ကပ်နေ၏။ နောက်မကျသည့်တိုင်
မိရုံလေးမျှသာရှိမည်။

‘ညာဘက်ကွေ့... ညာဘက်ကွေ့... ကုန်ဈေးတန်းလမ်းထဲမှာ’

ဝင်မပြောလျှင် ကားဆရာက

ကုန်သည်လမ်းအတိုင်းဆက်မောင်းမည့်ပုံပေါက်နေသဖြင့် ထူးက နောက်ခန်းမှနေ၍
ငုံ့ပြောလိုက်သည်။ ကားကလေးသည် လမ်းထဲသို့ ဖြတ်ကနဲချိုးဝင်၏။

‘ဟိုရောက်ရင် ကားပေါ်မင်းတို့အရင်တက်နှင့်.. ငါအောက်ကနေ
ပစ္စည်းတင်ပေးမယ်’

ကျော်သူလတ်စကားကို သူခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ငုံ့လျက်နှင့်ပင်

ကားရှေ့ခန်းမှန်မှ လှမ်းကြည့် လိုက်၏။

ကားဂိတ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော မြေလတ်သားဟီးနီးကားကြီးကို

မြင်ရသည်။ ထွက်ခါနီး ပြီဖြစ် သဖြင့် ကားကြီးပေါ်တွင် လူရောကုန်ရော

အပြည့်ဖြစ်နေပြီ။

‘အဲ.. အဲဒီ နားရပ် အစ်ကို’

လေးဘီးကားလေးက မြေလတ်သားနှင့်ယှဉ်၍ ရပ်လိုက်သည်။

‘နေဦး.. ငါအရင်ဆင်းမယ်’

ကားပေါ်မှ ဆင်းရန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသော မေနှင်းခိုင်နှင့် မဝေတို့ကို ခဏတား၍ ထူး အရင်ဆင်းသည်။ အောက်ရောက်မှ သတိရ၍ အိတ်ထဲမှ ဆယ်တန်နှစ်ရွက်ထုတ်လိုက်ပြီး ကျော်သူ လတ်ကို လှမ်းပေးသည်။

‘ကားခပေးလိုက် ဖိုးကျော်’

ကျော်သူလတ်ကက ခေါင်းညိတ်၍ ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူသည်။ ထူးက မြေလတ်ကားရှိသည့် ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်ကူးလိုက်သည်။ ကားတံခါးဝတွင် အသက်ကြီးကြီး ခပ်ဝဝလူတစ်ယောက် ပိတ်ရပ်နေသည်။ သူရောက်သွားသောအခါ ထိုသူက စာရွက်ကို ကြည့်၍ ...

‘နာမည်ဘယ်သူလဲ’

‘ထူး..ပါ’

‘ဪ.. ဟုတ်ပြီ.. လေးယောက်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့... ငါး၊ ခြောက်။ ဆယ့်တစ်၊ ဆယ့်နှစ်’

ထူးက အလွတ်ရနေသည့် ခုံနံပါတ်များကို ရွတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါပြီ.. ကဲ.. မြန်မြန်လုပ်၊ ကားက ထွက်တော့မှာ.. မင်းတို့က အရမ်းနောက်ကျတာပဲ’

ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေသည်မို့ အပြစ်တင်စကားကို ဘာမျှတုံ့ပြန်မပြောတော့။ အပေါက်ဝ ခပ်ယိုယို တိမ်းပေးသောသူ့ကို ကျော်ကာ ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ အဝတွင် ထင်းရှူးသေတ္တာကြီး တစ်ခု ခံနေသဖြင့် ခပ်ခက်ခက် ကျော်တက်လိုက်ပြီး လွတ်နေသည့်နေရာကို လှမ်းကြည့်သည်။

လွတ်နေသော ဘေးထိုင်ခုံနှစ်ခုအပြင် အလယ်ခုံများလည်း
ခပ်ချောင်ချောင် ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

‘ရော့..ဟေ့.. ထူး’

ထိုင်ခုံနေရာရောက်သည်နှင့် ဘေးဘီသိပ်မကြည့်နိုင်၊ အောက်မှ
ကျော်သူလတ်လှမ်းပေးသော ပစ္စည်းများကို ကမန်းကတန်းလှမ်းဆွဲသည်။
တစ်အိတ်၊ နှစ်အိတ်၊ သုံးအိတ်။

အောက်မှပစ္စည်းများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရောက်လာသဖြင့်
အပေါ်ရောက်ပစ္စည်းများကို နေရာမချ အားသေး၊
ထိုင်ခုံပေါ်သည်အတိုင်းချထားသည့် ပစ္စည်းစကုန်သလောက်ရှိမှ ကျော်သူလတ်က
စုံပြီ ထင်တယ် ရေစမ်းပါဦးဟု မေးသည်။

ထူးက ကမန်းကတန်းရေလိုက်၏ ။ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်။

‘စုံပြီ ဟေ့ကောင်.. အပေါ်တက်တော့’

‘ဒီခုံလား’

မဝေက မေးသည်။ သူခေါင်းညိတ်ပြပြီး..

‘နေဦး မဝေ.. ပစ္စည်းတွေ အပေါ်တင်လိုက်ဦးမယ်’

မဝေနှင့်မေနှင်းခိုင်တို့သည် ခုံပေါ်ရှိ ပစ္စည်းများနှင့်ထူး ပိတ်ရပ်နေသဖြင့်
ရှေ့ဆက်တိုး၍ မရဘဲ နှစ်ယောက်စလုံး မတ်တပ်ကြီးတွေဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့အုပ်စု ကိုးရိုးကားရားဖြစ်နေပုံကြည့်၍ တကားလုံးကတော့
ရယ်ချင်နေမှာပဲဟု စိတ်ထဲက တွေးသည်။

‘ရယ်လည်း ရယ်ပေါ့.. ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ နောက်ကျတာကလည်း
သည်နှစ်ယောက်ကြောင့် နောက်ကျတာပဲ၊ စောစောကတော့ ပြင်ဆင်မထားဘူး၊
သွားခါနီး လာခါနီး ကျမှ ဟိုဟာလိုရ၊ သည်ဟာ လိုရ ရှုပ်နေတာကိုး’ဟု စိတ်ထဲက

ပြောသည်။

နောက်ထပ်ပေါ်လာမည့် ပြဿနာကို ခုထိ သူမမြင်သေး။

‘အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ’

ပါးစပ်မှ လွှတ်ကနဲ ပြောလိုက်၏ ။ ကျော်သူလတ်က
သူ့အမူအရာကိုကြည့်၍ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီဟုသိကာ မဝေနှင့်မေနှင်းခိုင်တို့ကို
ကျော်၍ သူ့ဆီတိုးလာသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ..ထူး’

‘ပစ္စည်းထားစရာ နေရာမရှိတော့ဘူး’

ကျော်သူလတ်က သူ့အမူအရာကိုကြည့်၍ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီဟုသိကာ
မဝေနှင့်မေနှင်းခိုင်တို့ ကို ကျော်၍ သူ့ဆီတိုးလာသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ..ထူး’

‘ပစ္စည်းထားစရာ နေရာမရှိတော့ဘူး’

ကျော်သူလတ်က သည်တော့မှ ပစ္စည်းတင်သည့်အမိုးတန်းပေါ်
မော့ကြည့်သည် ။အပေါ်တွင် ပစ္စည်းများပြည့်နေပြီး နေရာလွတ်တခုမှမရှိ။

‘ဟာ..ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အောက်ကိုထည့်လို့လဲ မရဘူးလား’

ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ခုံအောက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ့အငုံ့လိုက်တွင်
အလယ်ခုံ၌ ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးနှင့်ခိုက်မိသွားသဖြင့် ဆောရီးဟု
ခေါင်းငုံ့ပြောရုံပြောသည်။ ထိုင်ခုံအောက်ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်သွား၏ ။

‘ဟာ..အောက်မှာလဲ ပစ္စည်းတွေပြည့်နေပြီ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ထိုင်လို့မရဘူးလား’

သူတို့လေးယောက် မိုးတိုးမတ်တတ် ဒုက္ခရောက်နေစဉ်

ကားရှေ့တံခါးမှဖွင့်၍ တက်လာသော ကားမောင်းသူက အံ့အားသင့်သလိုကြည့်၍ လှမ်းမေးသည်။ ထူးကမျက်နှာရှုံ့ပြီး..

‘လူထိုင်လို့မရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပစ္စည်းထားစရာ နေရာမရှိလို့၊

အပေါ်မှာလဲ ပြည့်နေပြီ၊ အောက် မှာလဲ ပြည့်နေပြီ’

‘ဟာ.. ဒီအပေါ်ကဟာတွေက ဘယ်သူ့ဟာတွေလဲ’

ဘယ်သူမှ ပြန်မဖြေ။ ကားဆရာဒေါသနည်းနည်းပွလာဟန်ဖြင့်

အလယ်ဘက်တိုးဝင်လိုက်ပြီး..

‘ဒါ..ဘယ်သူ့အိတ်လဲ’

ရှေ့ဆုံးတန်းမှ လူနှစ်ယောက်က မော့ကြည့်၍ သူတို့အိတ်ဟု ဖြေသည်။

‘ဒါကော’

ရှေ့ဆုံးတန်းမှအဖြေ။

‘ဟာ.. ဒါဘယ်သူ့ပစ္စည်းလဲလို့ မေးနေတယ်’

ဘယ်သူ့ဖြေသံမှ မကြားရ၍ ထင်သည်။

ကားဆရာအသံတော်တော်ကျယ်သွား၏ ။ သည်တော့ မှ

ဘယ်ဘက်ခြမ်းဟိုး..အနောက်မှ အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးကထ၍ ..

‘ဟဲ့.. ငါ့ဥစ္စာ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ဒုက္ခပါပဲ’

ကားဆရာက ညည်းညည်းညူညူနှင့် ထိုအိတ်ကြီးကို ဆွဲထုတ်သည်။

နည်းနည်းနောနော အိတ်ကြီးမဟုတ်...

‘ဘာလို့ ထုတ်တာလဲ.. သူ့ဟာသူနေတဲ့ဥစ္စာ’

အဒေါ်ကြီးက ပျူးတူးပျာတာနှင့် ထ ရန်တွေ့၏။

‘ဘယ်နဲ့ သူ့ဟာနဲ့သူ နေရမှာလဲဗျာ၊ တစ်ကားလုံး ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေချည်း ဖြစ်နေပြီ၊ မရဘူး။ ဒီမှာ သူ့နေရာက လူတွေထားရဦးမယ်၊ အပေါ်ပို့လိုက်’

‘ဒါကော..’

အိတ်ကြီးနောက်မှ နောက်တစ်အိတ်ကို မေးသည်။ အဒေါ်ကြီးက
‘ငါ့ဟာပဲ..’ဟု ပြောပြန်၏။

‘လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ့ဟာဆို အကုန်အပေါ်ပို့မယ်၊ မကျေနပ်ရင် ခင်ဗျားပါ
အပေါ်တက်’

ကားဆရာစကားကြောင့် သူတို့လေးယောက် ပြုံးစိစိဖြစ်သွား၏။

‘ကဲ.. ခင်ဗျားတို့ ပစ္စည်းတွေတင်၊ ခင်ဗျားတို့ကလဲ နည်းနည်းပါးပါး
စောစောလာမှပေါ့ဗျာ၊ ဒီမှာ အချိန်နဲ့အလုပ်လုပ်နေရတာ’

ကားဆရာ၏ ဒေါသက သူတို့တွင် အဆုံးသတ်၏။

ထူးနှင့်ကျော်သူလတ်တို့ ပစ္စည်းလေးများ ကောက်၍ ကပျာကယာတင်သည်။

‘လာ..လာ မဝေတို့ ထိုင်တော့’

ပစ္စည်းတင်၍ နေရာလွတ်သည်နှင့်ထူးက မဝေတို့သွားနိုင်ရန်
နေရာဖယ်ပေးသည်။

‘မေနှင်း.. ဒီကိုလာ’

ကျော်သူလတ်၏ စကားကြောင့် ထူးမျက်လုံးပြူးသွား၏။ မေနှင်းခိုင်က
ကျော်သူလတ်နှင့် ထိုင် ဆိုတော့ သူက မဝေနှင့်ထိုင်ရမည်ဆိုသည့်သဘောပင်။

မဝေကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မဝေကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဟန်ဖြင့် သူ့ထိုင်ခုံဆီ ကူးလာပြီး
ပြတင်းပေါက်ဘက်တွင် ဝင်ထိုင် သည်။ မဝေတောင် ဘာမှမဖြစ်တော့ သူလည်း
ဘာမှဖြစ်စရာမလိုဟုတွေးပြီး မဝေဘေးတွင် ဝင်ထိုင် သည်။

‘ဟူး..’

ယခုမှ သက်ပြင်းကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ချနိုင်၏ ။

‘ကဲ.. အားလုံးစုံပြီနော်၊ သွားမယ်’

ကားဆရာက အောင်မြင်စွာ ဟစ်ကြွေးလိုက်ပြီး နေရာတွင်
ဝင်ထိုင်သည်။ ဂျူးကနဲ ကားစက်နှိုး သံကြားရ၏ ။ ကားကလည်း
မည်မျှကောင်းသည်မသိ၊ တစ်ချက်တည်းနှင့် နိုးသွားသည်။

ရွှီ...ကနဲ ဝီစီသံကြားရ၏ ။

‘ပွမ်.. ပွမ်’

ကားဆရာက ဟွန်းနှစ်ချက် ဆက်ပုတ်သည်။

တဝေါဝေါစက်သံနှင့်အတူ မြေလတ်သားကားကြီးသည် ဂိတ်မှနေ၍
ငြိမ့်ကနဲထွက်သည်။

ခရီးက စပြီဖြစ်၏ ။

နောက်ပိုင်းတွင် ဘာတွေဖြစ်ဦးမည်မသိသော်လည်း
လောလောဆယ်တော့ ရုတ်ရုတ်- ရုတ် ရုတ် ကြားထဲက အားလုံးအဆင်ပြေသွားပြီ။
ကောင်းတော့ကောင်းပါသည်။ သည်လိုအပျော်ခရီးမျိုးက သည်လိုလေးတွေ
ပါမှလည်း အသက်ဝင်သည်။

ထူးက နဖူးတွင်စို့နေသော ချွေးများကိုသုတ်သည်။

ကားကြီး အင်နှင့်အားနှင့် မောင်းနေပုံကြည့်၍ ရွှင်လန်းလာသည်။ ခုမှပဲ
အသက်၀၀ ရှုနိုင်တော့ သည်။

မြေလတ်သားကြီးကတော့ မဟာဗန္ဓုလလမ်းဘက်ကိုချိုး၍
ခပ်ကြွားကြွားကြီး ချီတက်နေပြီ ဖြစ်၏ ။

‘ပွမ်... ပွမ်..’

သည်ခရီးအတွက် စတင်၍ ရောဂါထသူမှာ ထူးဖြစ်သည်။

ရောဂါပိုးစဝင်သည့်နေ့က သောကြာနေ့၊ ထိုနေ့က သူတို့အတန်းများ
အစောကြီးပြီးသည်။ သို့သော် ထုံးစံအတိုင်းသူများတွေ အတန်းပြီး၍
အိမ်ပြန်သည့်တိုင် သူပြန်လို့မရ။

‘ခဏစောင့်ပါဦးကွာ၊ အတူတူပြန်ကြရအောင်ပါ၊ ငါ ခဏလေး
မေနှင်းနဲ့သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်၊ သိပ်မကြာပါဘူး’

ပြောတုန်းက သိပ်မကြာပါဘူးဆိုသော်လည်း မကြာဘူးဆိုလျှင်
နှစ်နာရီလောက် ကြာဦးမည်ဟု သူသိထားသည်။ ပထမနှစ်ကတည်းက
အတူတူတွဲလာသော သူငယ်ချင်းများဖြစ်ပြီး တတိယနှစ်မှာ
ရည်းစားရပြီးကတည်းက သည်အချိုးမျိုးချည်း ချိုးနေခဲ့သဖြင့်
ကျော်သူလတ်အထာကို နှောနေပြီ။

ထို့အတူ.. နှစ်နာရီမကလို့ နာရီနှစ်ရာပင်ကြာကြာ ခဏစောင့်ပါဦးကွာ
ဆိုထားသည့်နောက် စောင့်တော့စောင့်ရဦးမည်ဆိုသည်ကလည်း သေချာသည်။

ထို့ကြောင့် သူတစ်ယောက်တည်း သိပ္ပံခန်းမရှေ့
ဆင်ဝင်အောက်အုတ်ခုံတွင် တစ်ယောက် တည်း စောင့်နေမိသည်။ သူ့ဘာသာသူ
တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင်တော့ သိပ်ပြဿနာရှိလှမည် မဟုတ်။ နေပူကျဲကျဲဒဏ်မှ
သက်သာရာ သက်သာကြောင်း ဆင်ဝင်အရိပ်အောက် အုတ်လှေကားတွင်
ကွေးကွေးလေးမှေးနေသော ကျောင်းခွေးကြီးကဲ့သို့ပင် အေးအေးဆေးဆေး
ထိုင်နှပ်နေရုံပင်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က သည်လိုမဟုတ်။

ဆင်ဝင်အောက်တွင် ဘယ်တစ်ခုံ၊ ညာတစ်ခုံ။ အလယ်တစ်ခုံ၊

အုတ်ခုံသုံးခုံရှိသည့်အနက် ညာ ဘက်အစွန်ဆုံး အုတ်ခုံမှာတော့
သူတစ်ယောက်တည်း။

အဲ.. အလယ်ခုံနှင့် ဘယ်အစွန်ခုံတို့တွင်မတော့
ပကျစ်ပကျစ်အတွဲလေးတွေကိုယ်စီနှင့်၊ ထို့ အတူ ခန်းမတွင်းဘက် လူငယ်ရုံးရှေ့
ထိုင်ခုံတန်းလျားလေးများတွင်လည်း ပကျိပကျိလေးများ ကိုယ်စီ နှင့်...။

ထူးက သက်ပြင်းချ၍ အနီးကပ်ကိစ္စလေးများကို မေ့ထားနိုင်ရန်
အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်လိုက် သည်။ အဝေးကျတော့ ပိုဆိုး၏ ။ ဟိုးလမ်းတစ်ဘက်
ဝိဇ္ဇာခန်းမချနေ ဝါးရုံခြေရင်းထိုင်ခုံလေးတွင်လည်း ပန်းရောင်ဝတ်ထားသော
ကောင်မလေးကို အပြာရောင်အကျ...ဘောင်းဘီ အထက်အောက်ဆင်တူနှင့်
ကောင်ကလေးက ခေါင်းနားကပ်ကာ ဘာလုပ်နေမှန်းမသိ၊ ခေါင်းကလေးနှစ်ခုက
အကြာကြီးကပ်သွား လိုက် ခဏလောက် ပြန်ခွာလိုက်..

သည်ဘက် ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမနှင့် မျက်စောင်းထိုးတရုတ်စကားပင်
အောက်မှာလည်း သည် လို၊ သစ်ပုတ်ပင်ဘေးက ညောင်ပိန္နဲရိပ်
ခုံတန်းကျောကပ်တွင်လည်း ဟိုဘက်တစ်တွဲ သည်ဘက် တစ်တွဲ၊
အဓိပတိလမ်းပေါ်မှာတင် လက်ချင်းတွဲလျှောက်နေကြသော ကောင်လေး၊
ကောင်မလေးက နှစ်စုံ၊ သုံးစုံ...

ရင်ထဲမှာ ဟာလာသည်။

နွေဦးကလည်း ခြောက်သည်၊ သစ်ပုတ်ပင်ကြီးပင်
အရိုးပြိုင်းပြိုင်းကျနေပြီ။ အရွက်များအားလုံး သည် ဝါထိန်၍ အကုန်လုံးလိုလို
မြေပေါ်ခုန်ဆင်းပြီးကြပြီ...

လွင့်သွားသော သစ်ရွက်လေးတွင် သူ့စိတ်ပါသွား၏ ။

သည်နှစ်နွေသည် အတော်ငေါင်ဦးမည့် နွေဖြစ်ကြောင်း
သူသတိပြုမိသည်။

ခါတိုင်းနွေဆို အသုံးလုံးတို့ ဘာတို့ လိုက်ဖြစ်သေးသည်။ သည်နှစ်က ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘာ ကြောင်မိသည်မသိ။ ဘာလုပ်အားပေးမှ စာရင်းမသွင်းမိ၊ ခုမှ သည်အတွက် နောင်တရသည်။

သည်နွေကို မည်ကဲ့သို့ ဖြူးရတော့မည်နည်း။

သူများလို ရည်းစားသနာလေး၊ အတွဲလေး ဘာလေးရှိလျှင်လည်း အကြောင်းမဟုတ်၊ ကျောင်း မပိတ်ခင် တဝကြီးစကားတွေပြောကြ၊ တဝကြီးဘာညာဘာညာကွဲကွဲကွဲလေးတွေနှင့် အလွမ်း သယ်ကြ၊ ကျောင်းပိတ်တော့လည်း စာကလေးပို့စကတ်လေးတွေ ရေးဟယ်ပို့ဟယ်နှင့်၊ တစ်ယောက် တစ်ယောက် စာမျှော်ရတာ နှင့် အချိန်တွေက ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားနိုင်သည်။

သည်လိုမှမဟုတ်လို့ ရန်ကုန်က လူအချင်းချင်းဖြစ်လျှင်လည်း အိမ်ကနေ ဟိုလိုလို သည်လို လိုလုပ်ကာ ခိုးခက်ထွက်၊ ဆူးလေဘုရားလမ်းက အအေးဆိုင်လေးတွေမှာ အတူတူထိုင်ချင်ထိုင်၊ အအေးခန်းရှိတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြည့်၊ ဘာလုပ်လုပ် နောက်ဆုံး ဘယ်မှမသွားချင်ရင် ကျောင်းထဲပဲ ပြန်လာထိုင် ကံ့ကော်ရိပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဂျပ်ဆင်အောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် စာသင်ခန်းတစ်ခန်းခန်းထဲ မှာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြင်မှာထက်စာလျှင် အများကြီးအေးပေမည်။

သူ့မှာ သည်အခွင့်အရေးမျိုးကလည်း မရှိနိုင်...

ထူးဟု နာမည်တစ်လုံးတည်းမှည့်မထားသဖြင့် ပညတ်သက်နှင့် ဓာတ်ဆက်ပြီး ထူးထူးခြားခြား တစ်ယောက်တည်း ရှိနေရမည်ဟု ဖြစ်နေလား မပြောတတ်၊ ရုပ်ကလေးကလည်း မရှိဘူးဆိုလျှင် တောင် ရွှင်ယန်အိုနီးလ်လောက်တော့ ရှိပါသည်။ ပညာကလေးကလည်း နောက်ဆုံးနှစ် သင်္ချာ ကျောင်းသားမို့ သိပ်အသေးလေးထဲက မဟုတ်...

ဒါဖြင့်ကွာ မင်းကောင်က မိန်းကလေးတွေနဲ့ အရောတဝင်မနေတတ်တဲ့
ရှောင်ဖယ်ဖယ် သိုး ကလေးဖြစ်နေလို့လား မသိတာဟု ဆိုရအောင်လည်း
ထူးပေါင်းသင်းသည့် သူငယ်ချင်းများတွင် ယောက်ျားလေးနှင့်
မိန်းကလေးအရေအတွက် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါက ယောက်ျားလေးက နည်းနေသေး
သည်။

ဒါဆိုရင် စန်းကိုမရှိလို့နေမှာပေါ့ဟုလည်း ဆိုရန် ခက်ပြန်သည်။
တက္ကသိုလ်မှာ သူ့လောက် စန်းရှိသူ ရှိမှ ရှိပါဦးမလား၊ တစ်ခါတစ်ခါ
ယုံမှားစရာဖြစ်သည်။ အတန်းထဲမှာကြည့်။ ထူး... ထူးနှင့် ကွိုကျိကွကျလေးများသည်
တစ်ခါတစ်ခါ နားငြီးဖို့တောင်ကောင်းသည်။ အဆောင်များမှာကော ထူး သူငယ်ချင်း
ကောင်မလေးပြောဖူးသည့်စကားအရ သီရိဆောင် ရေချိုးခန်းထဲတွင် ‘ထူးကိုသိပ်ချစ်
တယ်’ဟု မီးသွေးခဲနှင့်ရေးထားသောစာကြောင်းနှင့် ထိုစာကြောင်းအောက်က ‘တို့လဲ
ဒီလိုပါပဲကွာ’ ‘အမယ် တို့လဲပါပါတယ်’ ‘ဟုတ်ပါဘူးနော်’ ထူးက တို့ဖို့ဆိုသော
ထောက်ခံချက်ကလေးများ ရေးထား သည်ဟု ကြားဖူးသည်။

သို့သော် ယခုထိတော့ ထူးသည်
ထူးထူးဆန်းဆန်းတစ်ယောက်တည်းမျှသာ ရှိနေသေး၏ ။

သူငယ်ချင်းများက ထူးကိုပြောပါသည်။

‘ဟေ့ကောင်.. မင်း အဝယ်သိပ်လိုက်ခံရတာ နဲ့
ဈေးတွေစွတ်ခေါ်မနေနဲ့ဦးနော်၊ တို့ တက္ကသိုလ်မှာက လူပျိုဆိုတဲ့ဂုဏ်ကို
ဈေးပေါပေါနဲ့ ရောင်းချင်တဲ့ငတ်တွေ နည်းဘူးကြီးကွ၊ နောက်ဆုံး ကျမှ
ဝယ်သူမရှိတာနဲ့ ဈေးဦးတောင်မပေါက်ဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’ဟု..

ထိုအခါမျိုးတွင် ထူး ရယ်နေတတ်သည်။ သိပ်ခင်သော
သူငယ်ချင်းဆိုမှသာ သူက နှာခေါင်းရှုံ့ ခေါင်းခါ၍ ...

‘ငါမှ မကြိုက်တာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲကွာ၊ ငါ့ စိတ်ထဲမှာ တော်ရုံတန်ရုံ
စိတ်ဝင်စားရုံနဲ့လဲ မကြိုက်ချင်ဘူး။ အဲ.. ကြိုက်မိရင်လဲ တစ်ယောက်တည်းနဲ့
တစ်သက်လုံးပဲ..’

‘တော်ကြာ’သစ်’ရတော့မျှ ကွပ်ထားတဲ့ဝါးပေါင်းကို
အားနာနေရာမှာမျိုးလဲ မဖြစ်ချင်ဘူးဟု သစ်မရခင် ဝါးပေါင်းမကွပ်လိုဆိုသည့်
အဓိပ္ပာယ်ကို သွယ်ဝိုက်ပြောသည်။

သို့သော် ထူးသည် ရိုးရိုးထူးမျှသာ ဖြစ်၏ ။

အချိန်တန်ရုံမက နောက်နှစ်ဆို တက္ကသိုလ်နှင့်ဝေးပြီဟု သိရသောအခါ
ရင်ထဲမှာ အဆာကဲ လာသည်။ ယခုထိတိုင် မတွေ့ရသော ‘သစ်’အတွက်
တမ်းတမ်းတတလေး ဖြစ်တော့ဖြစ်နေမိ၏ ။

ခုလို နွေဦးအချိန်တွင် ပိုဆိုးတော့သည်။

ထူးသည် ကဗျာလေးများ စာလေးများ ရေးတာဖတ်တာ
ဝါသနာပါသည်။ သို့သော် နွေဦး ကာလ မြူထသောအခါ ရင်းထောင်ရင်းဆွဲ
ဆောင်မြဲအိုးလွယ်ကာ.. ဘာညာ အစရှိသည့် အလွန် တန်ဖိုးရှိသော ကဗျာများ၊
စာများကိုတော့ သူ သိပ်ခံစား၍ မရ၊ သူခံစားသည့်ကဗျာမျိုးက..

နွေရောက်ပြီနော့..

ကျောင်းပိတ်တော့မယ်၊ အားငယ်တဲ့စိတ်

ရင်ခုန်ထိတ်နေ၊ သိပ်စိတ်ညစ်တယ်

ဘာညာတို့...

ဆရာမောင်ပန်းမွှေး၏ ဘာရယ်ဟုတ်ဘူး၊ ပခုံးဦးမှာ၊ နဖူးဖြင့်သာ

မှီပါရစေ.. စသော အချစ်ကဗျာ နုနုလှလှလေးများတို့ကို ခံစားတတ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ထူးသည် နေပူကကျဲလေ၊ ရောဂါက
တက်လေဖြစ်လာပြီးနောက် သည်နွေကိုသည် တိုင်း ငေါင်၍ ပြီးမည့်အစား
ခရီးလေးတစ်ခုထွက်ရလျှင် ကောင်းမည်ဟု အကြံရလေ၏ ။

‘ဖိုးကျော် ပျင်းတယ်ကွာ ခရီးတစ်ခုခု ထွက်ရအောင်’

ကျော်သူလတ်တို့ ပြန်ရောက်လာပြီး မေနှင်းခိုင်ကို ကားဂိတ်လိုက်ပို့စဉ်
အစမရှိ၊ အဆုံးမရှိ ငုံးတိတိကြီး ကောက်ပြောလိုက်သော ထူး၏ စကားကြောင့်
ကျော်သူလတ် မျက်လုံးပြူးသွား၏ ။

‘ဟာ.. နေရင်းထိုင်ရင်း ဘာဖြစ်သွားရတာ လဲ’

ထူး၏ မျက်လုံးများက အပန်းဖြေရိပ်သာဘေး ကုံကော်ပင်ပေါ်မှ
ကုံကော်ဖူးလေးများဆီ ရောက် သွားသည်။

‘ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ နေရတာ ပျင်းတယ်ကွာ။

မရောက်ဖူးတဲ့တစ်နေရာရာ လျှောက်သွား ချင်တယ်’

‘ဒီအချိန် ရွှေစက်တော်သွားရင် သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းတယ် ထူး၊ သိလား’

သူ ခပ်ညည်းညည်း စကားသံအဆုံး မေနှင်းခိုင်က ပြုံး၍ ဝင်ပြောသည်။
သူက မေနှင်းခိုင်ဘက် လှည့်ကြည့်၍ ..

‘မေနှင်း ရောက်ဖူးလား’

‘အင်း... ရောက်ဖူးတယ်၊ သိပ်ပျော်ဖို့ ကောင်းတာပဲ’

‘သွားမလား၊ မေနှင်းလိုက်ရင် မောင်လဲသွားချင်တယ်’

ထူး အကြည့် ဆတ်ကနဲ ကျော်သူလတ်ဆီရောက်၏။

ခွေးမသားဟုလည်း စိတ်ထဲက ကျိတ်ဆဲ လိုက်သည်။ သူ စပြောတုန်းကတော့
ဟိုသည် အိအဂျိကျ လုပ်နေပြီး ဟိုကသွားချင်သည့်ပုံစံလေးနှင့်
အနံ့ပေးလိုက်ရသည်ရှိသေး ငနဲသားက အမြီးတနန့်နန့်ဖြစ်နေသည်။

‘အင်း..တစ်ယောက်တည်းတော့ ဘယ်လိုလို့ဖြစ်မလဲ’

‘တစ်ယောက်တည်းတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ မေနှင်းရယ်၊
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက် ခေါ်ခဲ့ပေါ့။ ဟိုကောင်နဲ့လဲ အဖော်ရအောင်’

‘ဒါဖြင့် မေဘယ့်လ်ခေါ်လိုက်မယ်လေ..’

ထူးမျက်နှာ ရှုံ့ကနဲ ဖြစ်သွား။ ခေါင်းကိုလည်း သွက်သွက်ခါသည်။

‘ဟာ.. မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့ အဲဒီ လို ပြဿနာပါလာရင်၊ တို့မသွားဘူး၊
တို့ဟာတို့ လွတ်လွတ်လပ် လပ်သွားချင်တာ၊ ခေါ်ချင်ရင် တို့နဲ့ ရိုးရိုးသားသားခင်တဲ့
သူငယ်ချင်းထဲက ခေါ်’

မေနှင်းခိုင်က ကျော်သူလတ်ကို မဲ့ပြသည်။ အိုးက မပူ စလောင်းက
ပူနေသည်ဆိုသည့် သဘော....၊

ကျော်သူလတ်က ရယ်၍

‘ဒါဖြင့်.. မဝေဖြစ်ဖြစ် လွင်မာဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ခဲ့ပါလား’

‘အင်း .. ပြောကြည့်ဦးမယ်.. သူတို့ပါရင်တော့ အိမ်က ထည့်မှာပါ’

‘ဒီနေ့တိုင်ပင်နော်၊ နက်ဖြန်လက်မှတ်ဝယ်မယ်.. တနင်္ဂနွေနေ့
စထွက်မယ်’

ထူး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဟုလည်း ကျော်သူလတ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ကျော်သူလတ် မျက်စိတစ်ဘက် မှိတ်ပြလိုက်၏။

‘ခိ...ခိ..ခိ..ခိ.. သွား၊ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး.. မဟုတ်တရုတ်တွေ
သိပ်ပြောတာပဲ ခစ်... ခစ်’

ရှေ့ခုံမှ မေနှင်းခိုင်အသံကြောင့် ထူး..တွေ့နေရာမှ သတိပြန်ဝင်သည်။
ကြားရသောအသံက နားထဲသို့ ကိုးလို့ကန့်လန့်ဝင်သည်။ သို့သော် သူက မေ့လိုက်၏
။

အမောပြေသလောက် ရှိပြီဖြစ်သဖြင့် ကား၏ အနေအထား လေ့လာရန်
မျက်လုံးဝေ့ လိုက်သည်။ ကားကြီးက လူအတော်ဆုံသည်။
ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်စီတွင် နှစ်ယောက်ခုံတစ်ခုံစီ ရှိ နေသည့်အပြင်
အလယ်ခေါင်တွင်လည်း ပျဉ်ပြားထိုး၍ လူနှစ်ယောက်စာ နေရာလုပ်ထားသေးသည်။

သို့သော်.. ကျော်သူလတ်တို့ ရှေ့ခုံဘေး အလယ်ခုံတွင်မူ အသက်ကြီးကြီး
အန်တီတစ် ယောက်တည်းရှိသဖြင့် .. နေရာချောင်နေသည်။

သူ့ဘေးတွင်လည်း-

အဲ.. သူ့ဘေးဆိုမှ ထူး စိတ်ထဲဖြတ်ကနဲ သတိရသည်။
သူကားပေါ်တက်လာစဉ်က အမှတ်တမဲ့မို့ သေချာမကြည့်ဖြစ်သော်လည်း သူ့ဘေးမှ
အလယ်ခုံတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သာ ရှိနေသည်ကို အမှတ်ရ၏ ။
အမျိုးသမီးဟုခေါ်လိုက်သော်လည်း သိပ်အမျိုးသမီးကြီးတော့ ဟုတ်မည် မထင်၊
ဆံပင်ဖားလျားလေးကို သတိရ၏ ။ ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်မည်။

သတိထားမိလိုက်မှာ နှာခေါင်းထဲတွင် မိတ်ကပ်နံ့သင်းသင်းရသည်။

ကပ္ပာကယာလှည့်ကြည့်လိုက်၏ ။

‘အို..’

ထူး ရင်ထဲတွင် ငှက်ကလေးများ အကောင်တစ်ရာလောက်

ထပျံသွားသည်။

ကိုယ့်မျက်လုံးကိုပင် ကိုယ်မယုံမိ။

သူ့အကြည့်ကြောင့် ကောင်မလေးက မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့်
လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့တစ် ကိုယ်လုံး ဓာတ်လိုက်ခံရသလို တုန်ယင်သွား၏ ။

လှလိုက်သည့် ကောင်မလေး.. လေ၊ ဘယ်လိုလှမှန်းမသိ၊ မျက်လုံး၊
နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်...၊ မိတ်ကပ် ပါးပါးလေးနှင့် သိပ်ချစ်စရာကောင်းသည့်
မျက်နှာလေး။

သူ့ပါးသူ ပိတ်ပက်ရိုက်ချင်စိတ် ပေါက်သွား၏ ။

ဒီလောက်လှသည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကို သူ့ဘေးမှထားလာပါလျက် ခုထိ
သတိမထားမိသည့် သူ့ကိုယ်သူ ဆွဲဆက်ထိုးပစ်လိုက်ချင်သွား သည်။

‘ပွမ်...ပွမ်’

မြေလတ်သားကားကြီးက အလုံပန်းခြံရှေ့တွင် ကွေ့သဖြင့် ဟွန်းနှစ်ချက်
ဆင့်တီးသည်။

ထူး စိတ်ထဲတွင် ‘ပွမ်... ပွမ်’ဟုအကျယ်ကြီး ထအော်ချင်စိတ်
ပေါက်သွား၏ ။

‘အားပါး.. သောက်ရမ်းမိသည့် ကျောက်တန်းငါးပိလေးပါတကား’

သူကလည်း ယောက်တိယောင်ချာနှင့် ပြန်ပြီးပြမိ၏ ။

‘အိုက်တယ်နော်’

ကောင်မလေးက လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့်

ယပ်ခတ်သလိုလုပ်၍ ခပ်ရှုံ့ရှုံ့လေးပြော သည်။ အရှုံ့ကလေးကလည်း လှ၏ ။
အသံကလေးကလည်း လှသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခုမှစတွေ့သည်။
စတွေ့တွေ့ချင်း ပြောစရာမရှိ ကြံဖန်ပြောလိုက်သည့်စကားလေးကလည်း လှသည်။

‘အင်း..နော် သိပ်အိုက်တာပဲ’

‘ကားကလဲ လူသိပ်ကျပ်တာပဲ။ ခေါင်းတောင်မူးချင်တယ်’

အဲ... ရုတ်တရက် သူဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏ ။ ဟုတ်တယ်
တို့လဲ သိပ်မူးတာပဲ...ဟု ပြန်ပြောရမလား၊ ဟုတ်လား.. မူးလေကောင်းသားပဲ..ဟု
ပြန်ပြောရမလား၊ သူ စဉ်းစားမရ...။

ခေါင်းထဲတွင် များစွာအလုပ်ရှုပ်သွားသည်။

‘အင်းပေါ့.. တစ်ကားလုံး လူရောကုန်ရော ညပ်သပ်နေတာပဲဟာ’

‘အဲဒါကြောင့် ... မာမီတို့ကို ဒေါကန်တာပေါ့..

ဖလိုက်တ်နဲ့သွားပါ့မယ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ၊ ဖလိုက်တ်က ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှ ရှိတယ်ဆိုပြီး
ဒါကြီးနဲ့လိုက်လာတယ်။ သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ’

ကောင်မလေးက ခေါင်းလေး ခါတာခါတာ လုပ်၍ ပြောသည်။ ရှေ့ခုံမှ
အန်တီကြီး နောက်လှည့် ကြည့်၏ ။ ထူးကို ခပ်ကြာကြာလေး စိုက်ကြည့်သည်။
ထူးက အကြည့်လွှဲလိုက်ပြီး ကောင်မလေးဘက် ပြန်လှည့်၍ ...

‘ဘယ်အထိ သွားမှာမို့လို့လဲ’

‘မကွေးကို သွားမှာ..’

‘ဪ..’

စောစောက ပျော်နေသည့်စိတ်များ နည်းနည်းအားပျော့သွား၏ ။
ရွှေစက်တော်သွားမှာဟု ပြော လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ တောင့်တသည်။

အို... သိပ်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး မကွေးမှာ တို့လဲဆင်းများပဲ၊
မကွေးအထိတောင် တစ် ညလုံး ဆယ့်နှစ်နာရီလောက် ကားစီးရဦးမှာ.. ဒီကြားထဲ
စကားတွေအများကြီးပြောသွားနိုင်တာပဲ... ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြေတွေးလိုက်သည်။

ကောင်မလေးနှင့်စကားပြောရတာ ပျော်သဖြင့် ရှေ့ခုံကနှစ်ကောင်၊
ဘေးက မဝေတို့ကိုပင် မေ့နေမိသည်။

‘ဟား..ဟား..ဟား’

ရှေ့ခုံမှ ကျော်သူလတ်တို့ရယ်သံ ကြားရပြန်၏ ။

ခုမှ.. သူတို့ရယ်သံသည် စောစောတုန်းကလို
သောက်မြင်ကပ်စရာမကောင်းတော့....။

အင်းစိန် တိမွေးကုကျောင်းရှေ့တွင် ကားကြီးသည်
ဘယ်ဘက်သို့ချိုးကွေ့၏ ။ အရှိန်မသတ်ဘဲ ကွေ့လိုက်သည်ဖြစ်သောကြောင့်
ကိုယ်နည်းနည်း ယိုင်သွားသည်။

ညာဘက် အယိုင်တုန်းက သိပ်မသိသာသော်လည်း
ကားကချက်ချင်းလိုလို ညာဘက် ထပ်ချိုး သဖြင့် ဘယ်ဘက်ယိုင်သွားသောအခါ
ထိုကောင်မလေးဘေးမှ လွတ်နေသောနေရာတွင် လက် ထောက်မိသွားသည်။

သည်တော့မှ အလယ်တန်းခုံတွင် အေ၊ ဘီ၊ က၊ ခ ခွဲ၍
နှစ်ယောက်တစ်နေရာ လုပ်ထားပါ လျက် တစ်ယောက်တည်းသာရှိနေကြောင်း သူ
သတိပြုမိသည်။ ထိုအခါ... အချိန်အတော်ကြာပြတ် သွားသောစကားစကို
ပြန်ဆက်ရန် အခွင့်ရ၏ ။

‘နှစ်ခုံစာဝယ်စီးလာတာလား’

ခုထိ နာမည်မသိသေးသောကြောင့် ထူး စကားတွင် နာမ်စားရော ကိုယ်ပိုင်နာမ်ပါ ပျောက်နေ သည်။ ကောင်မလေးက ဖျတ်လတ်သက်လက်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ခေါင်းအညိတ်တွင် အပြုံးလှလှ လေး တစ်ခုပါ ထပ်ကြပ်ကပ်ပါလာသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ခုညနေကမှ ကမန်းကတန်း လက်မှတ်ဝယ်ရတာ ဆိုတော့ ဘေးခုံလဲ မရတော့ဘူး၊ အလယ်ခုံမှာ နှစ်ယောက်ထိုင်ရရင်လဲ ကျပ်နေမှာစိုးလို့ မာမို့အတွက် နှစ်ခုံ၊ ဒီက အတွက် နှစ်ခုံဝယ်ပြီး တစ်ယောက်စီ စီးလာတာ’

ကောင်မလေးက ကျော်သူလတ်ဘေးရှေ့ခုံကို လက်နှင့်ညွှန်၍ ပြောသဖြင့် ရှေ့ခုံက အန်တီကြီး က သူ့မာမိဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားသည်။ စောစောပိုင်း ထူးနှင့်ကောင်မလေး စကားပြောစဉ် နောက် ဘက်ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေကတည်းက ထင်တော့ ထင်သော်လည်း ထူးစိတ်ထဲ ဇေဝေဇဝါ ဖြစ်နေသေးသည်။

ကောင်မလေးစကားထဲတွင် ခဲတစ်လုံးတည်းနှင့် ငှက်နှစ်ကောင်ထိသွားကြောင်း ထူး သတိ ထားမိ၏ ။ တစ်ခုက ရှေ့ခုံမှ အန်တီသည် သူ့မာမိဖြစ်ကြောင်း တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသလို နောက်တစ်ခုက သုံးဆယ်ကျော်ကျသင့်သောထိုင်ခုံကို တစ်ယောက်အတွက် နှစ်ခုံ ဝယ်စီးသည်ဆိုခြင်းဖြင့် သူတို့မိသားစုအခြေအနေကိုပါ ပြောပြီးဖြစ်သွားသည်။

ကောင်မလေးစကားပြောတော်၏ ဟု ထူးစိတ်ထဲက ချိုးကျူးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်.. ဘေးခုံတွေက တစ်ရက်နှစ်ရက် ကြိုဝယ်မှရတာ ၊ တို့ဆို နှစ်ရက်တောင် ကြိုဝယ် ရတာ ’

ထူးစကားကြောင့် ကောင်မလေးမျက်စောင်း သူ့မာမိတို့ဘက် ရောက်သွားသည်။

‘ဪ.. မာမီတို့ပေါ့.. သွားမယ်ဆိုလဲ အစောကြီးကတည်းက စီစဉ်တာမဟုတ်ဘူး။ လုပ်လိုက် ရင် အဲလိုချည်းပဲ၊ ညနေကမှ သွားမယ်မှန်းသိတာ၊ မနက်က တစ်မနက်လုံး သူငယ်ချင်းမင်္ဂလာဆောင် မှာ သတို့သမီးအရံ သွားလုပ်ပေးနေတာ၊ အဲဒါ မင်္ဂလာဆောင်ကနေ အတင်းလိုက်ခေါ်လို့ ပါလာတာ၊ အတပ်အစားတောင် ဘာမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ယူမလာရဘူး’

ကောင်မလေးက သဘာပတိ မိန့်ခွန်းပြောသလို ရှည်လျားထွေပြားစွာ ရှင်းပြသည်။ ထူး ပြုံးလိုက်၏ ။ မျက်လုံးများက ကောင်မလေးဝတ်ထားသည့် အကျ..အနီးစင်းစင်းလေးဆီ ရောက်သွား သည်။

သည်တစ်ခါတည်း ကောင်မလေးစကားပြော တော်သွားပြန်သောကြောင့် ချီးကျူးမိပြန်သည်။ ထူး စိတ်ထဲတွင် သည်နေ့လောက်ကံကောင်းသောနေ့ သူ့တစ်သက်မှာ ကြုံမှ ကြုံဖူးရဲ့လားဟုပင် သံသယများစွာ ဝင်သွား၏ ။

ဘယ်နဲ့... သူ့လောက် ကံကောင်းသူ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိမှ ရှိပါဦးမလား။

အင်မတန်လှသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံရ သည်။ ဆုံရပြန်တော့လည်း ပုဝါတကမ်း လက်တစ်လှမ်းတောင်မဟုတ် ဘေးချင်းကပ်၊ ကပ်သည်ထား ပါဦး၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စတင်ရန် ခက်ပါဘိ မျက်ပါနဲ့ သက်လယ်ဆိုသောသီချင်းလို ချောင်း ကြည့်ပြီးပြန်လုပ်နေရသည်မဟုတ်၊ ပေါ်တင်ကြီးမှ ပေါ်တင်ကြီး၊ စကတည်းက ရောကော သောကောလုပ်ကာ ဝင်ရောရုံမျှသာ၊ အခွင့်အရေးက ကောင်းသည်။

တစ်ခါတည်းနှင့်လည်း ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်းကို ရိုက်မစစ်ရဘဲ ရလိုက်သည်။

သို့သော် သိရသမျှ ကိစ္စများထဲတွင် ယခုနောက်ဆုံး

သိရသောအချက်ကတော့ အလွန်တရာ တန်ဖိုးရှိသောအချက်ဖြစ်၏ ။

ဘာတဲ့.. မနက်က သူငယ်ချင်းမင်္ဂလာဆောင်မှာ
သတို့သမီးအရံသွားလုပ်နေရတာ ဆိုပါလား။

လွယ်ပါသည်။ ဤစကားကို စုံထောက်ဦးစံရှားခေါ်၍
အဓိပ္ပာယ်ပြန်စရာပင်မလို။ ရိုးရိုး ယုတ္တိ ဗေဒနှင့်ပင်တွက်နိုင်သည်။

သတို့သမီးအရံဆိုသည်မှာ အပျိုစင်စစ်မှ လုပ်၍ ရသည်။

သူမ သတို့သမီးအရံ လုပ်လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် အပျိုစင်စစ် ဖြစ်၏ ။

အလွန်တရာ တန်ဖိုးရှိသောစကားပေတကား။

‘မာမီ.. ဘာစားစရာပါလဲ’

ကောင်မလေးထံမှ ခပ်ချွဲချွဲအသံလေးတစ်ခု ကြားရသည်။ သူ့မာမီထံမှ သူပြောသော စကား ဖြစ်သဖြင့်... ထူး လုံးလုံးလျားလျား လှည့်မကြည့်ဘဲ ငဲ့ရုံသာငဲ့ကြည့်သည်။

သည်အချိန်တွင် သူ့ချွတ်ယွင်းချက်ကို ထူး.. တစ်ယောက် သူ့ဘာသာ သတိပြုမိနေ၏။ ကောင် မလေးသည် ရုပ်ကလေးလှသလို လေကလေးကလည်း ပေါသည်။ သူက စကားများများ စ ပြောစရာ မလိုဘဲ တစ်ခွန်းလောက် စပေးလျှင်ပင် သူ့ကိုနှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်မှ ငါးမိနစ်နီးပါး စကားများစွာ ပြန်ပြော သည်။

သူကသာ လည်လည်ပတ်ပတ်နှင့် ဟိုတစ်ခွန်း စပေးလိုက်၊ သည်တစ်ခွန်း စပေးလိုက်လုပ် လျှင် မိုင်သုံးရာကျော်ဝေး၍ ဆယ့်နာရီလောက် သွားရမည်ဖြစ်သော မကွေးမြို့ မတိုင်မီ စကားတွေ တောင်လိုပုံ၍ ရေပင်ပက်လို့ ဝင်မည်မဟုတ်။

ခုတော့.. သူက တစ်ခွန်း ပြောပြီး၍ ကောင်မလေးက ဝရော ဝရော ပြောပြီးသည်နှင့် ငနဲသား က ပကတိ တေမိ၊ ပြောလက်စစကားကိုပင် ဘယ်လိုဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့ဘဲ ဟိုလိုလို သည်လို လိုလုပ်ကာ စကားဖြတ်ပစ်သည်။

သူမ ပြောတော့.. ဟိုကလည်း မပြောတော့။ ဟိုက မပြောပြန်တော့လည်း သူက စပြောချင်ပြန် သည်။ သို့သော် ဘာ စပြောရမှန်းမသိ။ နောက်ဆုံး ‘သည်လောက်မှ အစွန်းအစမရှိရင်လဲ ငတ်ပေါ့ ကွာ’ဟု သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ်ပြောရင်း ငြိမ်နေရသည်။

‘ပေါင်မုန့်ပါတယ် စားမလား’

‘အင်း... ပေးမာမီ.. စားမယ်၊ အရမ်း ဗိုက်ဆာတာပဲ’

အရမ်းဗိုက်ဆာတာပဲဆိုသော ကောင်မလေး၏ သနားစဖွယ် စကားကြောင့် ထူးရင်ထဲ စိတ် မကောင်းဖြစ်သွားပြီး ကောင်မလေးကို ခပ်စိုက်စိုက်လေး ကြည့်နေမိသည်။

ကောင်မလေး၏ မာမိက နောက်လှည့်၍ ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့် ထည့်ထားသော ပေါင်မုန့်ထုတ် လေး တစ်ခုပေးသည်။ ကောင်မလေးက ပလတ်စတစ်အိတ် အထုံးကလေးကို ဖြေရာက..

‘စားပါဦး’

ဖြတ်ကနဲ ရောက်လာသော ကောင်မလေး၏ ပေါင်မုန့်နှင့်အပြုံးကြောင့် ထူး ကိုးရိုးကားရား ဖြစ် သွား၏ ။ သူ့ပေါင်မုန့်ကြီး ငါ စားချင်လို့ ငန်းနေတယ်များ အောက်မေ့သွားပြီးလားမသိဘူးဟု ရှက်ရှက် နှင့်တွေးပြီး ကပ္ပာကယာပြန်ဖြေသည်။

‘အဲ... သုံး...သုံးဆောင်ပါ’

လူကလေးများလို စား... စား..ဟု ပြန်မပြောဘဲ လူကြီးလူကောင်းလို သုံးဆောင်ပါဟု ပြန်ပြော လိုက်သည်။ သို့သော် ရှက်ရှက်နှင့် ပြန်ပြောရသဖြင့် လူကြီးလူကောင်းမဆန်စွာ ထစ်ငေါ့သွား၏ ။

ကောင်မလေးက ခပ်ပြေပြေရည်သည်။ ရယ်ရင်းနှင့် အခြားတစ်ဘက်မှ လူကြီးဘက်လှည့်၍ ‘စားပါဦး’ဟုပင် ပြောသည်။

‘စား.. တူမကြီး...စား’

ဦးလေးကြီးအသံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထွက်လာသည်။

သူ့လို ကိုးရိုးကားရားမဟုတ်....။

ကောင်မလေးက ပေါင်မုန့်သုံးလေးချပ် စားပြီးသောအခါ အထုပ်ကို
သေသေသပ်သပ် ပြန်လုပ် ပြီး ရှေ့ပြန်ကမ်းပေးသည်။

‘ရော...မာမီ... ပေါင်မုန့်ကြီးက ကောင်းလဲ မကောင်းဘူး’

မြတ်စွာဘုရားဟု.. ထူး စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်၏။ မကောင်းလို့သာ
လေးချပ်ကုန်သွားသည်။ ကောင်းများကောင်းပါက ဘယ်နှစ်ချပ်များ
ကြိတ်မလဲမသိဘူးဟု ခပ်လန့်လန့်တွေးသည်။

‘လက်ဖက်စားမလား’

သူ့မာမီကတော့ သူ့သမီးဓာတ် သိနေပုံရ၏။ အင်မတန်စား၍
မကောင်းရှာသော သမီးငယ် အတွက် နောက်တမျိုးလှည့်ပေးသည်။

‘အင်း.. ကောင်းတယ် စားမယ် မာမီ.. သိပ်ဗိုက်ဆာတာပဲ’

ထူး မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ဟုတ်မှ ဟုတ်သေးရဲ့လား
သည်ကောင်မလေးသွားရင်းလာရင်း ဖုတ် များဝင်သွားပလားဟုလည်း တွေး၍
လှည့်ကြည့်သည်။

‘စားပါဦး’

ကောင်မလေးက လက်ဖက်သုပ်ချိုင့်လေးထိုးပေး၍ ပြောပြန်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ ထူး သိပ်ဣန္ဒြေမပျက်တော့၊ စား စားဟုပင်
ခပ်သက်သက်သာသာ ပြန်ပြော သည်။

ကောင်မလေးနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်တစ်ချက် သိခွင့်ရလိုက်ပြန်သည်။

အလွန်စကားများသလို အစားလည်းပုတ်သည်ဟု..

ထောက်ပြန့်အလွန်တွင် လမ်းဘေးအုတ်တိုင်ဆိုင်းဘုတ်
ဖြူဖြူတစ်ခုမြင်သဖြင့် ထူး အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ မှောင်ရီပျိုးပြီဖြစ်သော်လည်း
ကားမီးရောင်ဖြင့် ရေးထားသောစာကို လှမ်းဖတ်လို့ရ သည်။

မှော်ဘီမြို့နယ်

၂၂/၃

ဘာလိုလိုနှင့် ရန်ကုန်မှနေ၍ နှစ်ဆယ့်နှစ်မိုင်ကျော်လာခဲ့ပြီဟု
စိတ်ထဲတွင်တွေးသည်။ ဘေးကို ကြည့်ရင်းနှင့် မဝေကို လှည့်ကြည့်သည်။ မဝေက
ပြတင်းပေါင်ကိုမှီ၍ မျက်လုံးမှေးထားသည်ကို ထွန်းထားသော ကားအတွင်းမီးဖြင့်
မြင်လိုက်သည်။ ရှေ့က နှစ်ယောက်ကတော့ ပကျစ်ပကျစ်နှင့် ဟန်ကျနေမြဲ။

သူတို့အတွဲကို အားကျသွားသည်။ ကိုယ်လည်း အကြံအဖန်တော်လျှင်
ပကျစ်ပကျစ် လုပ်နိုင်ရဲ့ သားရဲ့ဟုတွေး၍
ကောင်မလေးဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘အို...’

စိတ်ထဲတွင် အတော်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ အကျ..အနီစင်းလေးနှင့်
ထိုကောင်မလေးမှာ အတော်ကိုးရိုးကားရားလေးဖြစ်နေ၏ ။ သူ့မာမိ
ကျောမှီထားသဖြင့် တစ်ခြမ်းသာလွတ်နေသော ရှေ့ ထိုင်ခုံနောက်မီတွင်
တစောင်းကြီးခေါင်းတင်၍ မှေးထားသည်။ သက်တောင့်သက်သာ အဆင်ပြေပြေ
မဟုတ်။

ကိုယ်ထိုင်သည့်နေရာနှင့် ခေါင်းတင်သည့်နေရာမှာ
တစောင်းကြီးဖြစ်နေသဖြင့် ကြည့်ရသည် ပင် မသက်သာ။

ကောင်မလေးလည်း သက်သာပုံမရ။ ကြည့်နေရင်းပင် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့နှင့် ကိုယ်ကိုပြန်မတ်၍ ဟို ကြည့်သည်ကြည့်လုပ်သည်။

ထူးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်သွားသောအခါ ကောင်မလေးက နှာခေါင်းလေးကိုရှုံ့ပြီး ရှုံ့ပြုံးပြုံး၍ -

‘နေရတာ မသက်သာဘူး။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ မကွေးအထိ ဒီအတိုင်းသွားရရင် မလွယ်ဘူး’

ညည်းညည်းညူညူပြောလိုက်သောစကားက ထူးရင်ကို ဆွဲလှုပ်သည်။ ကောင်မလေးပြော တာလည်း မှန်၏ ။ ဆယ့်နှစ်နာရီလုံးလုံး သည်လိုသွားရရင် တကယ်မလွယ်။ သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲ သွားတာပဲမဟုတ်လားဟုပြောလျှင် ပြောနိုင်သော်လည်း သူများတွေနှင့် သည်ကောင်မလေးသည် လုံးဝမတူ။

သူများအလယ်ခုံသမားများက ရှေ့ခုံနောက်ကျောဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်ခုံနောက်ကျောဖြစ်ဖြစ် မှီလို့ ရသည်။ သူ့မှာက မလွယ်။ ဘေးမှာက ထူးကတစ်ဘက်၊ ဦးလေးကြီးတစ်ဘက် ယောက်ျားတွေချည်း။ နောက်ခုံမှာကလည်း အရက်နံ့စူးစူးရနေသော ယောက်ျားနှစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်စလုံး ကောင်မလေး ၏ ကျောမှီကို ခေါင်းတင်၍ တခူးခူးအိပ်နေကြသည်။ ရှေ့ခုံမှာကျတော့ သူ့မာမိက ကျောမှီထားသည်။ မမှီလို့လည်းမရ၊ သူ့ မာမိရှေ့တွင် ခုံမရှိ၊ ကားအင်ဂျင်အုပ်ထားသော သတ္တုအဖုံးသာရှိသည်။

‘သမီး.. နေလို့ရရဲ့လား’

ကောင်မလေးစကားကို ကြားသွား၍ လား မဆိုနိုင်၊ ရှေ့ခုံက သူ့မာမိက နောက်လှည့်ကြည့်၍ မေးသည်။

‘ရပါတယ်’

ရပါတယ်ဟုပြန်ဖြေသော်လည်း ထိုရပါတယ်မှာ ဘာမှမတတ်နိုင်သဖြင့်

ပြောလိုက်ရသော ရပါ တယ်ဟု ထူးက သူ့ဘာသာသူ အနက်ပြန်လိုက်သည်။
တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတိ ထားမိလိုက်၏ ။

သူထိုင်သောထိုင်ခုံမျိုးကတော့ သိပ်စမတ်ကျသည်။ ကျောမှီကလည်း
ဆိုဖာနှင့်ခေါင်းတစ်ရာ အခုအခံလေးလည်း ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ခုံကိုပဲမှီမှီ
နောက်ကျောကိုပဲမှီမှီ ဘာမှ ပြဿနာမရှိ။

နှစ်ခါပြန်စဉ်းစားရင် သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မပြုတော့၊ ထိုင်ရာမှ
ဆတ်ကနဲထရပ်သည်။

ကောင်မလေးက ပျူးပျူးပျာပျာ လှည့်ကြည့်သည်။

သူက ဆတ်ကနဲ ရှေ့ဘက်ကပ်၍ ဖယ်လိုက်ပြီး..

‘လာ...လာ ဒီဘက်မှာထိုင် နေရာချင်းလဲလိုက်ရအောင်’

‘အို..ရပါတယ် ထိုင်ပါ’

ထူး ဘာကြောင့် သည်လိုလုပ်သည်ဟု သိလိုက်သောကောင်မလေးက
အားနာသော မျက်နှာ ဖြင့် ခေါင်းလေးကို သွက်သွက်ခါရင်း ငြင်းသည်။

‘လာပါ ဒီမှာက ကျောမှီကိုယ်ဆန့်ရတယ်၊ တို့ညောင်းတော့
တစ်ခါပြန်လဲမယ်လေ’

ပြောပြောဆိုဆို ကောင်မလေးရှေ့ရောက်အောင် ကိုယ်ကို
ရွှေ့ယူလိုက်သဖြင့် ကောင်မလေး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ထူးနေရာဘက်
ရွှေ့လိုက်သည်။

မဝေက မှေးထားသောမျက်လုံးကိုဖွင့်၍ သူတို့ဘက်လှည့်ကြည့်သည်။
ရှေ့ခုံမှ ကျော်သူလတ် တို့အတွဲကလည်း နောက်လှည့်ကြည့်၏ ။ သူ့မာမီကလည်း
လှည့်ကြည့်သည်။

ထူးက အားလုံးကို ခြုံကြည့်သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ..

‘အလယ်မှာ နေရာကျယ်လို့ ဆေးလိပ်သောက်ချင်လို့ လဲလိုက်တာ’

ကျော်သူလတ်ကိုပြောသလိုဖြင့် ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်သည်။

အိတ်ထဲမှ နူးယားတစ်လိပ် ထုတ်၍ လည်း မီးညှိသောက်ပြသည်။ ကျော်သူလတ်က ပြုံး၍ ရှေ့ပြန်လှည့်သည်။ သူ့မာမီကလည်း စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် ရှေ့ပြန်လှည့်သည်။ မဝေက ကောင်မလေးကိုပြုံးပြ၏ ။

ကောင်မလေးက ထူးဘက်ပြန်လှည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ကျေးဇူးပဲနော်’

ထူး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကောင်မလေး၏ ဒုက္ခအလုံးစုံတို့သည် ခုချက်ချင်းပင် သူ့ဆီ ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သူ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သော်လည်း တစ်ချက်ကလေးမှ မျက်နှာမပျက် ပြုံးပြ၏ ။

ကိုယ်က ယောက်ျားမဟုတ်လား။

၅
တိုက်ကြီးမြို့နယ်အစ

၄၂/၅

အတော်လေးမှောင်ပြီဖြစ်သဖြင့် ကားမီးရောင်ဖြင့်
ရိပ်ကန်မြင်လိုက်ရသော စာတမ်းကို အလှ အယက်ဖတ်လိုက်ရသည်။

ကားထဲမှာလည်း အတွင်းမီးပိတ်လိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့်
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိပ်သဲသဲကွဲ ကွဲမမြင်ရတော့။

ဘေးခုံမှ မဝေရော ကောင်မလေးပါ နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ဘက်မှီ၍
အိပ်နေကြသည်။

ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးသလိုလေး ခံစားလိုက်ရ၏ ။

ကောင်မလေးခမျာ တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းလာရှာမည်။ ခုလို
ခရီးရှည်ကြီးတွင် သက်သောင့်သက် သာ အနားယူသွားပါစေဟု ထားခဲ့သော
သူ့စေတနာထိရောက်သွားပြီဟု သိရသောအခါ စိတ်ထဲတွင်
အတော်ကျေနပ်သွားသည်။

သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိသည်။

တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားသမျှ ကောင်မလေးသည်
တစ်ညလုံးအိပ်ချင်အိပ်သွားနိုင်သည်။ မနက် ဆိုလျှင် မကွေးမှာ
ဆင်းကြရတော့မည်။ သူတို့က သူတို့လမ်း သူတို့ဆက်၍ ကောင်မလေးနှင့် မိသားစု
က မကွေးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံဆည်းခဲ့သလို
ခွဲသွားပြီးဆိုလျှင်လည်း နောက်ဆုံစည်း ဆရာအကြောင်း သိပ်မရှိတော့။

နောင်ဆိုဆည်းလျှင် သူ့ကိုကောင်မလေးက မှတ်မိချင်မှ
မှတ်မိတော့မည်။ သူကလည်း မှတ်မိ ချင်မှ မှတ်မိတော့မည်။ ကောင်မလေးကလည်း
သူ့နာမည်မသိ၊ သူကလည်း ကောင်မလေး အမည် မသိ။

အားလုံးသည် ဤမျှနှင့်ပြီးသွားပြီဟု စိတ်မကောင်းစွာ
တွေးလိုက်မိသည်။

နွေဦးမို့ ညကလေးသည် အိုက်စပ်စပ် ဖြစ်နေ၏ ။

‘ဒုတ်’

‘အာ’

ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေရာမှ ရုတ်တရက် ပခုံးပေါ်တွင် ပူကနဲဖြစ်သွားသည်။
ဘာပစ္စည်းမှန်းမသိ သော အရာတစ်ခု အပေါ်မှပြုတ်ကျလာခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဘာကြီးလဲဟ... နာလိုက်တာ’

နောက်ခုံမှ မူးပြီးအိပ်နေသောသူကလည်း ဝူးဝါးထ၍ အော်သည်။
သူတို့ပေါ် ပြုတ်ကျသော ပစ္စည်းက သူတို့ပေါ်မှနေ၍ ဘေးထိုင်ခုံ ဦးလေးကြီးဘက်
လျှောဆင်းသွားသည်။ ဦးလေးကြီးကလည်း ဟာ..ဘာကြီးကျလာတာလဲဟု
အလန့်တကြား ထမေး၏ ။

ထူးတို့နားတွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားသည်။

‘ဖြောက်’

မှိတ်ထားသောမီးကို ကားဆရာက ကပျာကယာ ဖွင့်လိုက်သည်။
ဦးလေးကြီးလက်ထဲတွင် စောစောက သူတို့ပေါ်ပြုတ်ကျသော ပစ္စည်းကို မြင်ရသည်။

အပေါ်မှ စက္ကူအကာဖြင့် နှစ်ခုပူးစည်း ထားသော လွှဲနှစ်ချောင်း။

‘ဘာဖြစ်သွားလဲ’

ထူးဘေးမှ ဦးလေးကြီးက သူတို့ဘက်လှည့်၍ မေးသည်။

ထူးနောက်မှလူက သူ့ခေါင်းသူ ပွတ်၍ ...

‘ဟာ.. ခေါင်းပေါ်ပြုတ်ကျတာဗျ၊ ကံကောင်းလို့ ခေါင်းမကွဲတယ်၊ ဒါ ဘယ်သူလွှဲတွေလဲ၊ အပေါ်မှာမတင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဒုက္ခတွေများ ကုန်ပါ့မယ်’

ထူးဘေးက ဦးလေးကြီးကလည်း ‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဒါ..

ဘယ်သူ့ဟာလဲ’ဟု၍ မေးသည်။ ကား ရှေ့ဆုံးထိုင်ခုံမှ လူက သူ့ဟာဟုဆိုကာ လှမ်းယူသည်။ ဦးလေးကြီးက.. ရော့ ရော့ အဲဒီ နားမှာပဲထား ဟု လှမ်းပေးသည်။

‘ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်.. သိပ်နာသွားသလား’

ဘယ်ဘက်ကကိစ္စကို အာရုံစိုက်နေဆဲတွင် ညာဘက်မှ ကြင်နာသံကလေး ကြားရသည်။ ထူးက ပခုံးကိုပွတ်လိုက်ပြီး..

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး.. တော်သေးတာပေါ့။ အပေါ်ကစက္ကူပတ်ပါလို့။ နို့မို့ ပခုံးအစုတ်ပဲ’

ရယ်ရယ်မောမော ပြောနေသည်။ ကောင်မလေးက မရယ်။ စိတ်မကောင်းသောမျက်နှာလေး နှင့် ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။

‘ဆောရီးပဲနော်.. တို့နဲ့ နေရာချင်းလဲလို့ ဖြစ်သွားတာ.. နို့မို့ဆို သူဘာမှ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး’

ထူးက အသံထွက်၍ ရယ်သည်။ လေသံကိုလည်း တမင်ဖော့သည်။

‘မဆိုင်ပါဘူး.. ဒီပစ္စည်းမျိုးကို အပေါ်သွားတင်ထားတဲ့သူကသာ မိုက်တာပါ။ ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူရှိရှိ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ဥစ္စာ’

‘တကယ်တာမှမဖြစ်ဘူးနော်’

‘မဖြစ်ပါဘူး’

‘တော်ပါသေးရဲ့ကွယ်.. ကံကောင်းလို့’

ထူးရင်ထဲ လှိုက်ကနဲဖိုသည်။ သည်အသံမျိုးလေးသည် သူ့ဘဝတွင်
တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသော အသံမျိုးလေးဖြစ်ရာ..

စိတ်ထဲမှနေ၍ မိုက်မိုက်မဲမဲ ဆုတောင်းလေးတစ်ခု
တောင်းလိုက်မိသည်။

‘ဒီလိုအသံမျိုး ကြားရမယ်မှန်းသိရင် ဒီထက် ကြီးကြီးပစ္စည်းတစ်ခု
ပြုတ်ကျရင် ပြီးရော’ဟု...

ခဏကြာသောအခါ အခြေအနေအားလုံး ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားသည်။
ကားဆရာက မီးပြန်ပိတ်၏။ ကောင်မလေးကလည်း နောက်ကျောတွင် ပြန်မှီ၍
ငြိမ်သွားသည်။

အားလုံးတိတ်သွားမှ ထူးစိတ်ထဲ တစ်ခုခုကို သတိပြုမိသည်။

သူ့ပခုံးသည် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်နေ၏။

စောစောက သွေးပူပူနှင့် ဘာမှမဖြစ်ဘူး ထင်ရသောနေရာကို
လက်ဖြင့်စမ်းလိုက်သည်။ ပခုံး ပေါ်အကျ..သည် စိုတိုတိုဖြစ်နေသည်။ ထိမိသောအခါ
စပ်သည်။

ထူးက အကျ..လည်ပေါက်မှ လက်လျှို၍ ပခုံးအသားကိုစမ်းလိုက်သည်။
စောစောကလွှကျသော နေရာတွင် လွှရာအလိုက်ခပ်ဖုဖုအစင်းကြီး ဖြစ်နေပြီး

လက်တွင် စိုသွားသည်။

အမှတ်တမဲ့နှင့် ဘာမှမဖြစ်ဘူး ထင်ရသော်လည်း နဂိုက
ဒဏ်ရာမဲ့နေသော ပခုံးသားတွင် ဒဏ်ရာလေးတစ်ခု တိုးလာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်ကတော့ ဤကိစ္စသည် ဤမျှနှင့်သာပြီးခဲ့၏ ။

နောင်အနာဂတ်တွင် ထိုကောင်မလေးနှင့်ပတ်သက်၍
သူကြုံတွေ့ရမည့်အဖြစ်များ၏ ပုဗ္ဗနမိတ် ဖြစ်ကြောင်း သူမသိခဲ့။

ယခုလို အမှတ်မထင် ဆုံဆည်းခဲ့ရာမှ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဟုတွေးကာ
ပြုလုပ်ခဲ့သောအဖြစ်လေး တစ်ခုကြောင့် အေးချမ်းနေသော သူ့ဘဝတွင်
တစ်သက်လုံး မမေ့ပျောက်နိုင်သည့်ဘဝဒဏ်ရာလေး တစ်ခု နောင်အခါ
ရလာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း သူကြုံ၍ မတွေးထင်မိခဲ့။

စင်စစ်.. ပြီးပြီဟု သူထင်ခဲ့သော ဤအဖြစ်ကလေးသည်
တကယ်ပြီးသွားခြင်းမရှိဘဲ ဆို့နှင့်ကြေ ကွဲဖွယ်ပေါင်းများစွာဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသော
အဖြစ်အပျက်ပေါင်းများစွာ ဆင့်ကဲဖြစ်ပွားရန် ယခုမှ အစပြု ခြင်းဖြစ်ပါ၏ ။

ယခုမှ.. အစပြုခြင်း ဖြစ်ပါ၏ ။
